

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1239/21
9.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судије Зорице Смирчић, председника већа и судија Зорице Вељић и Матије Радојичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ...-..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник адвокат Радмила Матовић из Београда, ул. Љешка бр.90, против туженог Привредног друштва "SECURITAS SERVICES" d.o.o. са седиштем у Новом Београду, ул. Аутопут за Загреб бр.18, чији је пуномоћник адвокат Гордана Добросављевић из Београда, ул. Ратка Софијанића бр.5, ради поништаја одлуке и враћања на рад, одлучујући по жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1.бр.378/19 од 12.10.2020. године, по закљученој расправи пред другостепеним судом, одржаној у присуству тужиоца и пуномоћника странака, донео је дана 09.03.2022. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1.бр.378/19 од 12.10.2020. године у ставу првом, трећем и четвртм изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П1.бр.378/19 од 12.10.2020.године у ставу другом изреке и **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад.

Свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1.бр.378/19 од 12.10.2020.године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог под бројем 6768 од 23.02.2015. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број 7429 од 29.05.2012. године; другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад: трећим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 171.750,00 динара (у пресуди погрешно написано 171.7500,00), у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом извршења; четвртим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка у износу од 243.750,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је из свих законских разлога, са предлогом за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Тужилац је дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе из члана 386 став 3 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити друге битне повреду одредаба парничног поступка које би утицале на правилност донете пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку произилази да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог Уговором о раду број 7429 од 29.05.2012. године, са даном ступања на рад 01.06.2012. године. Решењем туженог број 6768 од 23.02.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду и сви анекси по овом уговору с обзиром да је учинио повреду радне обавезе из члана 179 став 2 тачка 5 Закона о раду, тако што у току месеца јануара 2015. године није вршио редован обилазак објекта на сваких сат времена у складу са протоколом рада и наредбом непосредног руководиоца и то дане 02. и 03. јануара, 16. и 17. јануара, те 20. и 21. јануара 2015. године. Тужиоцу је уручено писмено упозорење дана 10.02.2015. године, на које се тужилац изјаснио са закашњењем, достављајући га путем поште 20.02.2015. године, наводећи да нису тачни наводи из упозорења да није вршио редован обилазак објекта у наведене дане, као и да су наведени неки дани за које је био слободан, те и није могао извршити повреду радне обавезе. Решење о отказу уговора о раду уручено је тужиоцу 07.03.2015. године, када је и одјављен од стране туженог са социјалног осигурања, а 08.03.2015. године, тужилац је са туженим закључио нови уговор о раду, на неодређено време, на радном месту службеник обезбеђења. Решењем Инспектора рада од 23.03.2015. године, одложено је извршење решења туженог број 6768 од 23.02.2015. године, до правноснажног окончања поступка пред првостепеним судом. Оцењујући наводе туженог да тужилац нема правног интереса за вођење спора, јер је са туженим, одмах након подношења тужбе, закључио нови уговор о раду на неодређено време, чиме је престао да важи уговор о раду који је отказан спорним решењем, првостепени суд је оценио да се ради о уговору о раду који је донет у поступку

извршења одлуке Инспектора рада, те да тужилац има правни интерес за побијање решења о отказу уговора о раду. Током поступка пред првостепеним судом тужени је доставио Протокол рада на објектима SCTG "SVIS TITAN GROUP", који је заведен под датумом 16.07.2013. године код туженог, а који прописује да је протокол закључен с једне стране између туженог и поменутог "SVIS TITAN GROUP", те директора за ГП "7. ЈУЛИ" а.д, којим је између осталог прописано и то под тачком 1 за раднике обезбеђења, да не смеју напуштати радно место дуже, да се у току сваке смене води књига запажања са свим својим редовним и ванредним активностима и да је под тачком 4 протокола прописано да се обилазак објекта у току радног времена врши периодично са размаком не већим од сат времена.

Оспореним решењем о отказу уговора о раду тужиоцу је стављено на терет да током јануара месеца у предметне дане који су наведени, није на сваких сат времена у сладу са протоколом рада и наредбом непосредног руководиоца вршио редован обилазак објекта на коме је био задужен као радник обезбеђења да обезбеђује објекат SCTG "SVIS TITAN GROUP". Првостепени суд је у току поступка утврдио да достављен протокол није унет у закључени Анекс број 6719 од 19.08.2014. године, нити је пуномоћник туженог до закључења главне расправе на ову околност доставио било какав писмени доказ, с обзиром да и Правилником о систематизацији туженог који је био на снази у предметном периоду се не наводи обавеза радника обезбеђења да обилази објекат са размаком не већим од сат времена на објектима које је обезбеђивао тужилац, а сходно закљученом протоколу од 16.07.2013. године.

У току поступка, првостепени суд је оцењујући наводе тужилачке стране да оспорено решење није потписано од стране овлашћеног лица, извршио увид у одлуку заведену под бројем 45/15 од 03.02.2015. године, која је потписана од стране директора туженог ББ, а којом одлуком је под тачком 1 одлучено да сва решења по основу радног односа и својих овлашћења потписује као одговорно лице ВВ, директор Службе људских ресурса, а о извршењу одлуке стараће се Служба људских ресурса, те да из образложења произилази да је у циљу ефикаснијег рада службе и од свих ресурса исказала се потреба за доношењем овакве одлуке, па је оценио да је одлука о преносу овлашћења дата правилна, те да с обзиром да је решење о отказу уговора о раду потписала ВВ, као директор Службе људских ресурса, исто потписано од стране овлашћеног лица.

Првостепени суд је одлучујући о постављеном тужбеном захтеву, ценио и чињеницу да ли је тужилац био упознат са предметним протоколом, па с обзиром да тужени до закључења главне расправе на те околности није доставио доказе, оценио да тужилац није био упознат са протоколом, тим пре што је увидом у Уговор о пружању безбедносних услуга од 15.01.2015. године закључен између туженог и SCTG "SVIS TITAN GROUP" утврдио да је под тачком 1 прописан обавезан обилазак објекта и да обилазак објекта у току радног времена се врши периодично са размаком не већим од сат времена, да су приложене и прописане дужности радника туженог, да у тачки 31 стоји да је радник дужан да обилази објект те локације које обезбеђује у прописаним интервалима, о чему води прецизну евиденцију у свесци дневних догађаја. У току поступка тужени није доставио свеску евиденције, на којој је тужилац инсистирао наводећи да се у тој свесци евиденције уписују сва запажања у току рада и све неправилности на које се наиђе у току рада, и та свеска евиденције је јасан доказ да ли

је запослени био присутан у току рада у време када је требало да ради, или не.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да тужилац није био упознат са протоколом, да тужени није доказао да тужилац у дане наведене у решењу није редовно обилазио објекте, при чему првостепени суд није могао прихватити достављени извештај о електронској евиденцији, с обзиром да се из њега не може јасно видети ко су запослени који су се евидентирали приликом обиласка, а тужени за то није пружио доказ, па је усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у изреци пресуде.

С обзиром да првостепени суд није у потпуности утврдио чињенично стање, јер није извео све предложене доказе од стране туженог, није саслушао тужиоца у својству странке, нити је саслушао предложене сведоке, те како је тужени у жалби истакао да чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, то је Апелациони суд у Београду у смислу члана 383 став 3 ЗПП-а оценио да је ради правилног утврђења чињеничног стања потребно да се пред другостепеним судом понове већ изведени докази, као и докази који нису наведени у пресуди, због чега је расправа отворена, а на расправи одржаној дана 09.03.2022. године у присуству тужиоца и пуномоћника парничних странака, Апелациони суд је поново прочитао све доказе изведене у току првостепеног поступка, извео доказ саслушањем тужиоца у својству странке и предложених сведока ГГ и ДД, па је на основу чињеничног стања утврђеног у другостепеном поступку утврдио следеће чињенично стање.

У току поступка пред другостепеним судом тужени је приложио решење заведено под бројем 15178 од 23.02.2017. године из кога произилази да је тужиоцу отказан уговор о раду дана 27.12.2016. године, због повреде радне обавезе и то неоправдано изостајање са посла један радни дан у току недеље, те да је у току поступка пред другостепеним судом неспорно утврђено да тужилац против наведеног решења није водио спор, па је решење о отказу уговора о раду правноснажно.

Из исказа тужиоца датог пред другостепеним судом произилази да је тужилац радио код туженог до 2107. године у ... – ..., да је у утуженом периоду радио као радник обезбеђења на радном месту ..., и то је простор где је некада било предузеће “7. ЈУЛИ”, остали су празни хангари, једна мала кућица без струје и воде, да се тужилац приликом доласка на посао уписивао у свеску рада и то је била једна дебела свеска у којој се уписује датум и време преузимања смене и обично колега кога мења буде присутан када се упише и онда заједно обиђу круг и уколико се утврди да је све у реду уписује се у свеску и преузима смену, а ако нешто није у реду, онда се јаве шефу ДД. Обично су се јављали преко свог мобилног телефона или преко службеног мобилног телефона који је био у просторији, да је од шефа ДД добио упутство за коришћење чекера (контролног валидатора) које је примио 15. маја, када је дошао у смену, а што му је и дао колега рекавши да је то донео шеф ДД; тужилац је навео да је његова смена трајала 12 сати и обилазио је објекат сваких пола сата, јер није имао шта да ради, круг је 2 километра, изађе, стоји напољу пошто је пушач, па је пушио напољу. Евидентирао се тако што је у простору који је обилазио на огради, дрвету, бандери, било постављено пет контролних валидатора који су личили на неко дугме и кад дође до тог места прислони тај чекер, он запишти и он наставим даље, кад заврши обилазак, он упише у свеску да је обишао и тако све време. Пре него што му је додељен чекер, он је после сваког обиласка

уписивао у свеску време када је обилазио круг и да ли је све у реду и тако у току целе смене. Евиденцију долазака и обилазака вршио је једино шеф ДД када је повремено долазио, а евиденцију је могао да види и колега кад дође у смену, односно кад преузме смену да би евидентирао да ли је све у реду. Навео је да му је шеф ДД рекао да обилази објекат на сваких пола сата-сат, кад стигне и није било никаквих проблема. Тужилац је навео да у тој кућици у којој су се они налазили, није била никаква огласна табла и нису се качили никакви папири, нити обавештења, а што се тиче обиласка ноћу, изјавио је да објекат није био осветљен, да је једино светло било светло на путу удаљено 50 метара и да је користио светло са мобилног телефона, или месечине ако је има, а касније су добили ручне лампе које су се пуниле на струју, па им лампа отприлике траје 2 дана, а након тога кад се испразни позову шефа ДД, онда он однесе лампу на пуњење и донесе после дан-два. Његов посао је био организован тако да је радио по 12 сати, и то 12 сати дневну, па сутрадан 12 сати ноћну, па је онда има 2 дана одмора, и тако су се њих четворица наизменично мењали, тако да су за месец дана отприлике имали од 168-180 сати рада, зависно од дужине месеца. Тужилац није могао да се изјасни да ли је у спорне дане 02. и 03, 16. и 17. и 20. и 21. јануара био одсутан са посла, с обзиром на временску дистанцу, али изјављује да постоји могућност да су то слободни дани пошто се ради о 2 спојена дана, те да у те дане по редоследу није ни радио, а свакако би се то и евидентирало у свесци рада која је стајала на послу.

Апелациони суд је прихватио исказ тужиоца у погледу начина обиласка и обавештења о обиласку објекта од стране шефа ДД, али није прихватио исказ тужиоца о томе да је контролни валидатор- чекер примио 15. маја, с обзиром да из исказа самог сведока ДД произилази да су они контролне валидаторе- чекере примили раније, што се може видети из електронске евиденције која је достављена, а по којој се евидентирају обиласци од 2014. године, дакле, пре него што је тужилац изјавио да је примио чекер. Међутим, с обзиром да тужени није доставио евиденциони број чекера за тужиоца, Апелациони суд је приликом оцењивања доказа и то електронске евиденције о присуству и обиласку објекта оценио да исту не може прихватити, јер се из исте не може видети којим евиденционим бројем је тужилац задужен, о ком објекту се ради и о којој локацији, а имена која су написана руком нису од утицаја на другачију одлуку суда, јер сам извештај не садржи све потребне податке, а осим тога није ни оверен, ни потписан од стране овлашћеног лица код туженог.

Из исказа сведока ДД, који је у утуженом периоду био руководилац објекта и непосредни руководилац тужиоцу, произилази да је он долазио редовно у обиласке, да су запослени се о доласку на посао, обиласку објекта и одласку са посла евидентирали у свесци евиденције, која је постојала у тој кућици, то је била свеска рада у којој су се уписивали запослени када су долазили у смену, када су преузимали смену и ту су се уписивале све евентуалне примедбе и дешавања у смени, што је сведок и знао, јер је приликом обиласка објекта вршио увид у саму свеску евиденције. Такође је навео да је он лично рекао тужиоцу и осталим запосленима да треба да врше обилазак објекта на сваких сат времена, и то је речено зато што се сумњало да неко не ради баш како треба, али и због постојања избеглица и Рома који су били насељени у близини тог објекта, због тога је сведок и инсистирао да се постави електронски надзор над објектом, па је и извршена поставка контролног валидатора, изабрано је пет тачака око круга и то битне тачке до којих је било потребно да обавезно запослени дођу у обиласку и запослени је имао чекер који је дужан да прислони на сваку ту контролну тачку и тиме се

евидентирало да је извршио обилазак. Сведок није могао да се изјасни на директно питање суда да ли је приметио да тужилац не врши обилазак сваких сат времена, изјавио је да стварно не може да се сети да је имао неких примедби у том смислу на тужиочев рад. Међутим, у погледу обавештења запослених о постојању протокола, сведок је био апсолутно сигуран да је на зид те просторије био истакнут протокол који је донет још 2013. године и да је он сваки пут кад би обилазио, ако би видео да недостаје, да би доносио и стављао нови, тако да у том смислу.

Исказ саслушаног сведока, Апелациони суд је прихватио, оцењујући да је дат објективно, због чега исказ тужиоца да није био упознат са протоколом и начином обиласка објекта овај суд није прихватио, јер је и из исказа сведока и тужиоца, произилази да је сведок све запослене обавестио да објекат морају обилазити на сваких сат времена. Из тих разлога је потпуно без утицаја чињеница да је суду приложен документ о достављању чекера и о упутству за чекер који је тужилац примио 15. маја 2015. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд је оценио да тужилац није учинио повреду радне обавезе која му се ожалбеним решењем ставља на терет, јер из исказа тужиоца и саслушаног сведока произилази да је тужилац обилазио предметни објекат у временским размацима од пола сата до сат времена, да тужени није доставио доказе за супротно, јер није доставио свеску рада-евиденције у коју су се уписивали запослени, а на коју су указали и сведок и тужилац, а достављена електронска евиденција не може се прихватити као доказ из разлога што у истој није наведена локација ни објекат који се обезбеђује, нити је иста потписана и оверена од стране туженог. Осим тога, тужени није доставио ни број чекера којим је тужилац био задужен, а достављена евиденција нема тај податак, тако да се из исте не може са сигурношћу утврдити да ли је и када тужилац обилазио објекат на Из напред изнетих разлога Апелациони суд је оценио да је решење о отказу уговора о раду број 6768 од 23.02.2015. године, незаконито, па је потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке.

Међутим, одлучујући о захтеву тужиоцу за враћање на рад, Апелациони суд је оценио да је захтев неоснован, јер је тужиоцу код туженог, новим решењем туженог бр. 15178 од 22.02.2017. године, престао радни однос због повреде радне обавезе, неоправдано изостајање са посла један радни дан у току недеље, које решење тужилац није побијао у судском поступку, па је исто постало правноснажно. С обзиром, да је тужилац обављао рад код туженог по основу другог уговора о раду све до престанка радног односа 2017. године, то је отпао правни основ за враћање тужиоца на рад, па је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

С обзиром да су и тужилац и тужени делимично успели у поступку, то је овај суд одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, па је одлучио као у ставу трећем изреке.

Сходно делимичном успеху странака у жалбеном поступку, овај суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Из изложених разлога, применом правила из члана 378 став 1 тачка 2 и 5 и 165 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић